

prima instanță: T. Troianovschi
instanța de apel: N. Cernat, Pahopol, A. Gavrilița

Î N C H E I E R E

10 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Iuliana Oprea
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Saca Aneta, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Saca Aneta către Întreprinderea Individuală „Ion Șova” privind recunoașterea concedierii ca ilegală, încasarea restanțelor salariale, încasarea salariului pentru întreaga perioadă de lipsă forțată de la muncă și a prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014, prin care hotărîrea instanței de fond a fost menținută,

c o n s t a ț ă:

La data de 22 aprilie 2013 reclamanta Saca Aneta a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Individuale „Ion Șova”, solicitînd să fie recunoscută concedierea ca fiind ilegală, să fie restabilită în funcția de manager vânzări la Întreprinderea Individuală „Ion Șova”, de a obliga Întreprinderea Individuală „Ion Șova” să încheie un contract individual de muncă în formă scrisă, de a încasa de la Întreprinderea Individuală „Ion Șova” în beneficiul său despăgubire pentru întreaga perioadă de lipsă forțată de la muncă în sumă de 10 318, 20 lei, prejudiciul moral în sumă de 100 000 lei și restanțele salariale pentru perioada de activitate în mărime de 36 113, 70 lei.

Prin cererea suplimentară din 04 noiembrie 2013 reclamanta Saca Aneta și-a modificat cerințele și a solicitat recunoașterea concedierii sale din funcția de manager vânzări al Întreprinderii Individuale „Ion Șova” ca fiind ilegală, a încasa de la Întreprinderea Individuală „Ion Șova” în beneficiul său restanțele salariale pentru perioada de activitate în sumă de 42 000 lei, despăgubirea pentru absența forțată de la muncă în sumă de 34 800 lei, prejudiciul moral în sumă de 100 000 lei, compensația suplimentară pentru neplata la timp a salariului pentru perioada de activitate în sumă de 15 796 lei, compensația suplimentară pentru neachitarea la

timp a compensației pentru concediul nefolosit în mărime de 832 lei, compensația suplimentară în locul restabilirii la muncă în sumă de 12 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, în urma cererii depuse de a fi primită la lucru, în luna martie 2012 a fost angajată în calitate de manager vânzări la Întreprinderea Individuală „Ion Șova”, avînd un salariu lunar de 4000 lei. Pentru a fi angajată a prezentat și carnetul de muncă.

Ulterior, la data de 13 ianuarie 2013 Saca Aneta a fost concediată în urma unui conflict cu administratorul, care pentru a găsi un pretext de a nu-i achita salariul, a învinuit-o în comiterea unui neajuns, pe care ea nu l-a comis. Nefiind de acord cu faptul comiterii pretinsului neajuns, a cerut administrației efectuarea unei revizii în prezența sa, la ce i s-a refuzat. Totodată, i s-a comunicat, că oricum va fi nevoită să achite neajunsurile și la lucru să nu mai vină, deoarece este concediată. La cerința sa de a motiva concedierea și a prezenta copia ordinului de concediere, administratorul i-a declarat că oficial nici nu a fost angajată la lucru. Saca Aneta a indicat că, peste scurt timp i-a fost restituit carnetul de muncă în care nu era nici o mențiune despre activitatea sa la Întreprinderea Individuală ”Ion Șova”. Consideră că, angajatorul a înșelat-o și nu a legiferat angajarea sa la întreprindere.

Prin hotărârea Judecătorei Orhei din 23 decembrie 2013 acțiunea depusă de Saca Aneta împotriva Întreprinderii Individuale ”Ion Șova” privind recunoașterea concedierii ca ilegale, încasarea restanțelor salariale, încasarea salariului pentru întreaga perioadă de lipsă forțată de la muncă și a prejudiciului moral a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d.107, 111-117).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014 a fost respins apelul declarat de Saca Aneta și menținută hotărîrea instanței de fond (f.d.134-137).

La 25 iunie 2014, recurenta Saca Aneta a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014 și hotărârii judecătorei Orhei din 23 decembrie 2013, solicitând casarea acestora, pronunțînd o hotărîre nouă prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului recurenta a relevat că, actele judecătorești emise sunt ilegale, pasibile de a fi casate prin prisma faptului că instanțele de judecată au interpretat eronat normele de drept material și nu au aplicat norma materială corespunzătoare litigiului dat.

Consideră că, instanța de apel nu s-a expus asupra unor probe, prezentate în cadrul dezbaterilor judiciare în instanța de fond, fapt care a condus la încălcarea dreptului său la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 CEDO. Mai mult, o decizie motivată oferă părților posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revăzută de către instanța de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-au exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurenților, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurenta Saca Aneta poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de recurenta Saca Aneta în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Saca Aneta.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul:

Judecătorii

Iuliana Oprea

Maria Ghervas

Dumitru Mardari